

Ademenit de șarpe

Samoila

Mă preocupă omul rar,
Chiar dacă umblă amețit
De spaima rece fără har
Că e și el ceva finit!

De ce să fiu eu scos din minți
De cei ce îmi vând ursitul
La păcătoși, ca și la sfinți,
Să îmi găsească negăsitul?

Știu, veșnicia e-n idei,
Plictisul e ceva banal,
Teama mă sâcăie, de vrei,
Că voi fi omul de pe val.

Și spun c-am fost chiar ispitit
De glorie, de vis în stres,
Ca trupul pur, descoperit
Și-ademenit de șarpe des.